

ABSOLUT

kázáno dne 30.12.1962 v Jeffersonville, Indiana, USA

Dříve, než budeme sledovat Slovo, skloníme své hlavy k modlitbě. Jsem si jist, že je zde dnes ráno tolik naléhavých přání, že nemohou být spočítána. Když jsme nyní své hlavy sklonili, prosím, abyste svá zvláštní přání, která máte na svém srdci, oznámili tím, že zdvihnete své ruce a řeknete: „Ó, Bože, Ty víš, nač nyní myslím.“ Pane Ježíši, Ty vidíš každou ruku. Ty znáš každou žádost, o kterou jde. Přicházíme nyní s uctivou bázni k trůnu živého Boha, k Němuž máme přístup v celém časovém rozpětí. Tam sedí Jehovah Bůh a Kristova krev je na oltáři. Na základě této krve se modlíme a mluvíme k Němu, který řekl: „*Oč byste koli prosili Otce Mým Jménem, stane se vám.*“ Ó, Bože, slyš nás dnes ráno a odpověz na naše modlitebná přání! Přináším dnes před Tebe svoji modlitbu s jejich modlitbami. Ty je rač splnit. Pane, byly sem položeny kapesníky od nemocných a trpících. V Bibli jsme učeni, že brali kapesníky a šátky Pavla a vkládali je na nemocné, načež nečistí duchové odstupovali a nemoci byly uzdraveny. Otče, odedávna víme, že nejsme žádným Pavlem, jsme si však toho vědomi, že to nebyl Pavel, nýbrž Kristus v něm. Tys podle Písma tentýž včera, dnes a na věky.

Pane, tito lidé věří, že jestli Boha prosíme a vkládáme kapesníky na nemocné, bude to s nimi lepší. Modlím se, aby to tak bylo, Pane, až na ně tyto kapesníky budou vloženy. Jak je nám sděleno, byl Izrael na předepsané stezce cestou do zaslíbené země. Rudé moře znamenalo pro ně na této cestě překážku. Ó, Bože, Tys hleděl Ohnivým sloupem pronikajícíma očima, moře se leklo a uhnulo a Izrael prošel po suché zemi, vzhůru do zaslíbené země. Pane, shlédni dnes dolů skrze Ježíšovu krev. Ty vidíš, že zde dnes ráno jednáme ve víře. Necht satana zachvátí strach, aby utekl. Kéž by se každému, kdo je přítomen, a každému, na koho bude kapesník položen, otevřela cesta a nemoc odešla, neboť oni kráčí vpřed, do zaslíbené země, vedeni jsouc Duchem Svatým, ohnivým sloupem. Dej to, Pane. Požehnej čtení Slova a tuto bohoslužbu. Necht dnes ráno Duch Svatý vezme Slovo a rozdělí jej každému jednomu z nás, Pane, blížíme se něčemu velkému a mohutnému, o čemž nevíme přesně, co to je. Pane, naše srdce jsou obzvláště dojatá, modlíme se nyní a blížíme se k Tobě a Tvému Slovu v uctivé bázni. Rač nám zjevit jeho význam, neboť o to prosíme v Ježíšově Jménu. Amen.

Dnes ráno bych nejdříve přečetl dvě místa ze Skutků apoštolských. Otevřeli byste si prosím Bible? Čteme nyní z kap. 26, verš 15-20:

„A já jsem řekl: I kdo jsi, Pane? A on řekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. Ale vstaň a stůj na nohách svých; nebo proto jsem se tobě ukázal, abych tebe učinil služebníkem a svědkem těch věcí, kteréž jsi viděl, i těch, v kterýchž ukazovati se budu tobě. Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní posílám, otvírati oči jejich, aby se obrátili od temnosti k světlu, a z moci ďábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž je ve Mne. A protož, ó, králi Agrippa, nebyl jsem nevěřící tomu nebeskému vidění. Ale nejprv těm, kteříž jsou v Damasku a v Jeruzalémě, i po vši krajině Judské i pohanům zvěstoval jsem, aby pokání činili, a obrátili se k Bohu, skutky hodné pokání činíce.“

Ve Skut.ap. 23 čteme 11. verš:

„V druhou pak noc, postaviv se při něm Pán, řekl: 'Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě!‘“

Bůh nám rač dát Své svaté požehnání k tomu svatému Slovu, jež jsme právě četli a máme před sebou.

Před nedlouhým časem slyšel jsem někoho, že použil slova „absolut“. Pomyslel jsem si: „Je to velmi pěkné slovo.“ Častěji jsem je slyšel. Je často používáno. Našel jsem si slovo absolut ve Websterově slovníku. Je v něm vyloženo jako „Sám v sobě dokonalý; neomezený ve své síle; původní; konečně platný“ a to „konečně platné“ je to „Amen!“ Po tom už nepřijde nic. Absolut v sobě obsahuje neomezenou moc. Toto slovo zahrnuje dokonalost v sobě samém. K tomu nemůže být nic přidáno. Myslil jsem si: „To je něco nádherného. Je to obdivuhodné slovo“.

Slovo je přece „vyjádřená myšlenka.“ Nejdříve je to myšlenka. Potom se z ní stane slovo, neboť slovem předcházejí vždycky myšlenky. Mluvíme-li v jazycích, neděláme si žádné myšlenky. Je to Bůh sám, který ty myšlenky tvoří a vyslovuje je našimi rty. Při mluvení jazyky si neděláme žádné myšlenky a nevíme, co vyslovujeme, jestliže je to inspirováno. Ve výkladu rovněž nevíte, co říkáte. Jednoduše to vyslovujete. Hledte, Bůh to působí. Ani při prorokování nepoužíváte svých vlastních myšlenek, nýbrž Bůh vyjadřuje Své vlastní myšlenky, neboť vy byste řekli něco, o čem jste si dělali myšlenky. Pojem „absolut“ znamená „konečně platné“. Proto mám za to, že každý musí mít toto

konečně platné (definitivní). Při všech velkých vymoženostech, jež byly dosaženy, stálo vždy toto „absolut“ za nimi. Lhostejno, co to bylo, avšak toto „absolut“ stálo za tím. Každý člověk, který chce něčeho dosáhnout, musí nejdříve mít takový „absolut“. Je to to konečně platné (definitivní), jež vás provede vším, až vy toho Absolutu, toho „vše v sobě zahrnujícího“ dosáhnete. Musíte mít něco, čeho se můžete pevně držet. Jinými slovy je to ta konečná kotva pro každou vymoženost. Může to procházet různými věcmi, než dosáhnete cíle, pro všechno však existuje to „konečně platné“ (definitivní), to „Amen“. Nemůžete jít životem, aniž byste měli toto zakotvení.

Než jste se oženili, museli jste nejdříve všechno důkladně promyslet, než jste se mohli rozhodnout. Podnět pro toto rozhodnutí musí být láska pro vaši ženu nebo vašeho muže. Možná, že není tak hezká, jako žena někoho jiného, něco však se vám na ní líbilo. I když ona nebo on nevypadá tak hezky nebo dobře, vy potřebujete však pro takové rozhodnutí – tento Absolut. Toho se pevně držíte. Není-li toho zde, pak byste se neměli raději ženit. Potřebujete jednoduše absolutní jistotu.

Myslíme na mnohé v Bibli, kteří takový Absolut měli. Mohli bychom probrat všechny ty lidi a po dva týdny o tom hovořit a dotkli bychom se sotva povrchu. Všimněme si několika z nich, kteří takový Absolut měli. Podívejte se na Joba. On měl Absolut. Všechno šlo v životě tohoto spravedlivého muže obráceně. Neodvážili bychom se říkat, že nebyl spravedlivý, neboť Bůh řekl, že jím byl. Nebylo člověka na zemi jako Joba. Byl dokonalým před Bohem. On to věděl, neboť měl toto „konečně platné“. On měl Absolut, když stálo všechno proti němu a přišla na něho nemoc a lidé jej podezřívali, že zhřešil a je převrácený. Potom přišli i jeho přátelé, biskupové (kteří vlastně měli Joba těšit), místo, aby jej však těšili, snažili se jej obvinít z hříchu proto, že Bůh s ním takovým způsobem jednal.

Jeho děti byly usmrceny, stádo bylo zasaženo bleskem. Všechno šlo opačně. Dokonce i jeho vlastní život byl ohrožen. Seděl na hromadě popela, od hlavy až k patě pokrytý vředy. Ba i jeho životní družka, matka jeho dětí, řekla: „*Zřekni se Boha a zemři.*“ Vzhledem k tomu všemu však měl Job Absolut.

Ó, kdybychom se jen mohli v dobách nemoci držet „absolutu“ Slova. Job věděl, že jednal podle vůle Jehovy a že setrval ve víře. Kéž by-

chom jen činili totéž. Jehovah požadoval zápalnou obět za hříchy. Job ji přinášel za sebe i svoje děti. To bylo to, co Bůh požadoval.

Nyní byste mohli říci, „Přál bych si, aby to bylo vše, co od nás dnes požaduje.“ Je toho ještě méně, totiž jen víra v Jeho Slovo. Učiníte-li Jeho Slovo svým Absolutem, můžete požadovat každé božské zaslíbení Bible a zakotvit v tom svoji duši, i když vámi vlny házejí sem a tam. Jste upevněni ve svém Absolutu.

Job zůstal stálým. Když ho jeho těšitelé obvinili z hříchu, věděl, že byl bez viny. On byl spravedlivý, neboť konal vůli Jehovy. Když mu oznámili, že jeho děti jsou mrtvé, přišel někdo další a řekl: „Tvě velbloudy zasáhl blesk a spálil je.“ Vidíte, jaký argument měli jeho netěšitelé. Mohli říci: „Přišel oheň z nebe, Jobe, to je důkaz, že jsi...“ To ještě nedokazuje nic. „Jobe, kdybys byl Spravedlivým mužem, nebyl by On tvoje děti nechal zahynout.“ Job však věděl, že učinil to správné. On stál pevně, věděl, že učinil přesně to, co mu Bůh řekl. Byl si naprosto jist.

Když zkouška dosáhla svého vrcholu, zjistil, že jeho Absolut byl pevně zakotven a lano nebylo již volné, nýbrž napjaté. Sestoupil na něho Duch. On byl prorok. Vstal a řekl: „*Vím, že můj Vykupitel žije!*“ Amen.

Hledte, on byl pevně spjat se svým Absolutem. Měl kontakt, věděl, že jednal správně a jednoho dne že to bude zjeveno.

„Vím, že můj vykupitel žije a že na konci dnů stane na zemi. I když červi budou žráti maso mého těla, uvidím Boha ve svém těle.“ Věděl, že jeho Absolut je zakotven.

Abraham měl Absolut, když přišel z Babylona, kde byla stavěna věž, do Sinear. Tam bydlel společně se svým otcem jako zemědělec. Jednoho dne, když šel za svým zaměstnáním, mluvil k němu Bůh, když mu bylo 75 let. Jeho žena Sára byla 65 let stará, nebyli však obdařeni žádnými dětmi. Potom mluvil Bůh k němu a řekl: „Budeš mít syna ze Sáry, avšak vyjdi z otcovského domu a od svého příbuzenstva. Boží zaslíbení jsou vždycky vázána nějakou podmínkou. Toho musíme dbát. Lhostejno, jak důkladně na zaslíbení stojíte. Je s ním spojena vždy nějaká podmínka. Mohli bychom tuto myšlenku sledovat celým Písmem! Záleží to na podmínce. Můžete být jakkoliv v zásadě správní, každé zaslíbení je však vázáno podmínkou, tak jako předurčení, atd.

Hledíte, Abraham uvěřil Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost. Jak neobvyklé by to bylo pro civilizovaný svět, setkat se s mužem (75 let) a ženou (65 let), kteří by měli tento nárok a již po léta neměli žádné manželské vztahy. Avšak on měl Absolut. Nic jím nemohlo pohnouti.

Měsíce a léta uplynula, jeho Absolut však byl zakotven, neboť Bůh k němu mluvil. Jeho Absolut odolávalo po 25 let. Bible podává zprávu z jeho života v Řím. 4:18-25, že se Abraham ohledem zaslíbení Božího nenechal splést nevírou, nýbrž byl ve víře stále silnější a vzdal čest Bohu.

Přemýšleli jste někdy o tom, jak to bylo možné? Byl si naprosto jistý. Jediný požadavek byl, aby se oddělil od svého příbuzenstva (1. Moj. 12:1). Bůh jej mohl požehnat teprve potom, když se oddělil. Opustil svůj otcovský dům, vzal však s sebou Lota. I od něho se však musel Abraham oddělit. Potom k němu Bůh mluvil a řekl: Tuto celou zemi ti dám.“ Poslušnost byla podmínkou pro splnění tohoto zaslíbení. Tak je tomu vždy s Bohem a Jeho Slovem.

Nyní budeme sledovat Mojžíše, který byl nejdříve prorokem, který uprchl. Bůh jej zachoval, byl vychován v paláci faraona a dostalo se mu jistě toho nejlepšího teologického vzdělání.

Nejdříve zabil člověka (2M 2:11-14), lekl se a utekl. Proč? Neměl ještě Absolut. Měl pouze to, co mu jeho matka vyprávěla jako svědectví o jeho narození, On byl zvláštním dítětem. Jeho matka mu o tom určitě vyprávěla. Jistě četl ty pergamenové svitky, v nichž bylo napsáno, že Bůh Svůj lid navštíví a osvobodí. Poznal, že nadešla doba, jak to i my nyní poznáváme. Víme, že se něco chystá, Mojžíš věděl, že nadešla doba osvobození. Věděl také, k čemu byl vyvolen, neměl však dosud svůj Absolut. Jednoho dne, když dlel na poušti, kdy téměř již ztratil vyhlídku pro svoje povolání, zjevil se mu Bůh v hořícím trnovém keři a mluvil k němu: „Spatřil jsem trápení lidu Svého v Egyptě a slyšel nárek na jeho dráby.“ Bůh se rozpomněl na Své zaslíbení, sestoupil, aby je osvobodil a nařídil Mojžíšovi, aby šel do Egypta, Mojžíš namítl: „Neumím dobře mluvit. Neumím to dobře vysvětlit, neuvěří mi.“

Pán řekl: „Co máš ve své ruce?“ Odpověděl: „Hůl.“ Pán řekl: „Hod ji na zem, a byl z ní had. Dále řekl: „Uchop ho za ocas!“ a byla z něho opět hůl. Dal mu jistotu, potvrzení. Jestliže Bůh dá nějaký Absolut, pak dá vždy k tomu Absolutu potvrzení. Mojžíš tam potom vrhl svoji hůl na zem před faraonem a kouzelníky, kteří tam rovněž své hole hodili. Mo-

jžíš od toho neutekl a neřekl: „Snad jsem jednal převráceně“, nebo je to snad jen trik laciného kouzelnictví. Věděl, že se potkal s Bohem. Stál tu v jistotě, učinil přesně to, co mu Bůh řekl. I Job učinil přesně, co Bůh od něho požadoval. Mojžíš uposlechl Jeho rozkazů. Potom stanul tiše a viděl nádheru Boží.

Mojžíš byl vázán na svůj příkaz, na svůj Absolut. Byl bez starosti. Jeho had spolkl ostatní hady. Byl vázán na Absolut. Bůh řekl: „Po osvobození Izraelitů Mi budete na této hoře obětovat.“ Nepřítel nasadí vše, aby vás od tohoto Absolutu odvrátil.

Potom, když se vystěhovali z Egypta, vešli jakoby do kotle, Rudé moře před nimi a po obou stranách pohoří. Táhli údolím, a přišli až k Rudému moři. Vojsko faraonovo bylo za nimi. Pro ně nebyl možný únik. Pomyslete, v jaké situaci se nalézali. Hledte, ďábel je ten, který vás dostane do postavení, v němž nevíte, co má být učiněno. Myslete však na to, jste-li pevně připoutáni na váš Absolut, pak se něco stane. Mojžíš věděl, že mu Bůh zaslíbil: Budete se mi na této hoře klanět po vašem vyjití. Sám sestoupím a skrze tebe je osvobodím a přivedu do té země. Mojžíš se toho pevně držel. Bůh seslal východní vítr, rozdělil vodu, takže mohli přejít po suché zemi. To byl Absolut.

Tak bychom mohli příklady z Písma pokračovat. Daniel, jakož i Sidrach, Ilizach a Abdenago měli svůj Absolut. David měl svůj Absolut. Všichni měli svůj Absolut.

I Pavel jej měl, o čemž jsme četli. Učinil Krista středem svého povolání. To byl jeho Absolut. Proto se nebál, co řekne Agrippa. Pavel tu stál a vydával svědectví před králi a představiteli národa, jak mu to již Bůh řekl. On měl Absolut a vypravoval o nebeském zjevení. On nebyl neposlušným tohoto nebeského povolání, ani jej nepodceňoval, nýbrž se ho pevně držel a vykonal svůj příkaz, neboť to bylo pro něho absolutem.

Pro Pavla to tolik znamenalo proto, že se potkal s Pánem tváří v tvář na cestě do Damašku. Nyní vidíte, že byl dobře vyučen v Písmu, jediné místo zakotvení však, jež měl, byla Velerada, jež za ním stála a možná i vyznamenání velkého učitele. Ve svém okruhu byl velkým mužem, zmítaným sem a tam, neboť jeho Absolut byl nejprve jen tak silný jako jeho organizace. Jí věrně oddán, byl zaměstnán tím, aby křestany zajímal a dával zničit. Byl rovněž při tom, když byl Štěpán ukamenován.

V jeho pozdějším životě mu prorok Agabus oznamoval, že bude v Jeruzalémě trpět a že tam bude svázán. Pavel to věděl. On byl nejen hotov vydat v Jeruzalémě svědectví, nýbrž byl i ochoten pro Ježíše Krista zemřít. Věděl přece, co jiným způsobil. Jeho snahou bylo, aby své svědectví zpečetil svou vlastní krví, a zemřel jako mučedník, protože byl sám přítomen při smrti mučedníka.

Nyní, vybaven plnými mocemi, byl na cestě do Damašku. V židovském náboženství byl vyučen u nohou velkého učitele Gamaliele. Vzdor tomuto vzdělání neměl schopnost, aby konal to správné. Náhle jej obklíčilo světlo a zazněl hlas jakoby hromu. Padl k zemi. Potom vzhlédl a spatřil jasně zářící světlo, jež způsobilo oslepnutí jeho očí. To bylo něco vyjimečného. Saul viděl světlo, pro něho to byla taková skutečnost, že oslepl. Nemohl více vidět, naprosto oslepl po tom, když jeho obličej ozářil lesk ohnivého sloupu. Potom uslyšel hlas, který řekl: „*Sauli, Sauli, proč mne pronásleduješ?*“ Odpověděl: „*Kdo jsi, Pane?*“ Hlas řekl:

„Jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Bude ti zatěžko proti ostnu se zpěčovat. Vstaň, vydej se do Damašku, tam k tobě někoho pošlu.“ Nato se odebral do Damašku.

Tam žil prorok jménem Ananiáš, jemuž bylo ve vidění ukázáno, co má činit. Přišel k Saulovi, vložil na něho ruce, čímž byl uzdraven. Vstal, vzýval jméno Páně, dal se pokřtít, neboť přijal odpuštění hříchů. Nyní měl svůj Absolut a byl změněným člověkem. Připravil se, aby od místa k místu, od sboru ke sboru budoval to, co se pokoušel bořit.

Jak potřebují křesťané různých národností v této době takový Absolut. Ti, kteří jsou spoutáni ustanoveními a tradicemi a lidskými učenými, pokoušejí se Slovo Boží vyřadit, jakoby nebylo stejné včera, dnes a na věky. Oni potřebují Absolut – zkušenost s živým Bohem, který uzdravuje nemocné, který může mrtvé křísit a vyhánět ďáblů; jakou měl Saul na cestě do Damašku. To je pravý Absolut. Pavel věděl, že se něco událo. Nikdo mu to nemohl vzít; Jeho kotva byla pevně položena, lhostejno, co se stalo. Kristus byl středem jeho života. Život od nynějška byl jiným životem.

Hleďte, on byl nábožný. Nyní bych se rád zeptal vás, kteří jste přítomni a vás, kteří ve všech národech pod nebem na celé zemi budete prostřednictvím překladatelů toto kázání slyšet a zvláště náboženské vůdce, kteří mají jen biblické vědění, jak je to s vaším absolutem? Máte tuto zkušenost? Nebo nenecháváte uplatňovat každý nárok a popíráte

Slovo Boží, že je pro církev pravdivé právě tak, jako bylo tehdy. Důvěřujete svému akademickému vyznamenání nebo čemukoliv, co snad máte. Spoléháte se na svoje organizace, které říkají, že dny zázraků jsou pryč, že pro lidi těchto dnů neexistuje již Boží uzdravování a křest Duchem Svatým, jak to prožili o Letnicích.

Moji milovaní bratři a sestry, nemáte-li více než to, pak potřebujete zcela jistě prožitek jako ten na cestě do Damašku. Musíte se setkat s živým Bohem, ne si něco jen v myšlenkách uspořádat, ani nestavět na nějakém citovém vjemu, nýbrž vy potřebujete důkladnou zkušenost s Bohem.

Tentýž Ježíš, který putoval po Galilei, žije dnes a po všchnu věčnost. On je tentýž včera, dnes a navždy. To je Absolut. Nepotřebujete přijímat to, co někdo říká. Víte to sami na základě prožitku a ne kvůli nějakému citovému pohnutí. I když jste měli nějaký biblický prožitek, dejte pozor, když se vám někdo pokouší zpochybnit zaslíbení tím, že říká: „Všechny tyto věci byly jen dříve.“ Využijte vždy tu příležitost a zkoušejte všechno Slovem. To je ten náskres (plán). Není-li nějaký dům stavěn podle plánu, musí jej podnikatel zbourat a postavit znovu. Musí se řídit podle plánu. Lhostejno, jaká je snad vaše zkušenost, jestliže je ve vás něco, co vám říká, že Bible nesouhlasí, že moc Boží není zjevena, apoštolové, proroci, učitelé, pastýři a evangelisté, jakož i dar Ducha Svatého nejsou již jako tehdy, jako za času apoštolů o Letnicích, pak něco nesouhlasí, – chybí vám Absolut. Potom jste vázáni ustanoveními víry a ne Slovem Božím, neboť On řekl: „*Nebe a země pomínou, ale Slova má nepomínou.*“ Dejte pozor na to, v čem spočívá váš Absolut. Můžete si být jisti toho, že máte dobrý vztah ke kazateli nebo dobrý vztah k předsedovi okresu, možná máte dokonce dobrý kontakt s biskupem nebo jiným velkým mužem církve. Vaším Absolutem se však musí stát Ježíš Kristus, neboť: „*Na této skále postavím Církev a brány pekla ji nepřemohou!*“ – duchovní zjevení a poznání, kdo ON jest.

Učiníte-li stejnou zkušenost jako Pavel, budete mít tentýž Absolut, jaký měl on. Změněný život, jehož středem jest Kristus, ačkoliv jste před tím mohli vést náboženský život. Slyšel lidi říkat: „Jsme velice nábožní.“ To s tím však nemá nic společného. Sledoval jsem mnohá náboženství. Jsou velice oddaní a často opravdovější než ti, kteří se přiznávají ke křesťanství. Jestliže například nějaká matka vezme své malé dítě a předhodí je nějakému krokodýlovi, jen z lásky ke svým

božstvům, pak se táží, kde zůstává oddanost křesťanů. Jestliže se nějaký muž sám trýzní na svém těle železnými háky a potom chodí sem a tam ohněm, rozpáleným uhlím, jen aby svému bohu (modle) přinesl oběť, táží se, kde zůstává křesťanství. Nemyslete si, že oddanost je všechno. Ona není všechno, oddanost je správná, je-li správným způsobem užita.

Jestliže se nějakému lékaři stane nedopatřením chyba a on vám předepíše nebo dokonce vydá nesprávný lék, ačkoliv při tom je upřímný, uškodí vám. I vy můžete ten prostředek vzít s upřímností jako lék, avšak utrpíte z toho škodu na svém zdraví. Hleďte, musíte přesně vědět, co konáte. Všechno, co stojí v protikladu ke Slovu Božímu, lhostejno, co to může být, jak dlouho to již existuje, je to přesto převrácené. Petr dal o Letnicích věčně platný předpis – návod tím, že řekl: *„Pokání činite, dej se jeden každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů, tak přijmete dar Duchu Svatého, neboť toto zaslíbení (předpis) platí vám a vašim dětem a všem, kteří ještě daleko jsou, kterýchžkoli Pán, náš Bůh povolá.“* To je pravý, věčně platný předpis.

Nepozornému lékárníkovi se může stát, že nevydá lék podle lékařem pečlivě vystaveného receptu. Při braní léku musí být dbáno i na předepsané množství. Není-li ho dost, nepomůže, vezme-li se ho mnoho, pak je ke škodě.

Tak je tomu s předepsaným receptem Božím. Lhostejno, co říká ten nebo onen, nevěřte tomu, nýbrž držte se jedině přesně předepsaného Slova. Tak je to správné. Držte se ho pevně. Jsou takoví, kteří říkají, že křest se vykonává ve formě pokropení. Potom jsou jiní, kteří tvrdí, že musí být vysloveny tituly Otec, Syn a Duch Svatý. Ani jedno z toho však nenacházíme v biblické praxi. Neexistuje žádné místo v Bibli, kde by někdo od doby Letnic křtil jinak, než na jméno Ježíše Krista, Musíme při tom zjistit, jak k tomu římsko-katolická církev připojila dogma, jež se stalo tradicí.

Avšak povšimněte si, uprostřed toho všeho trvá biblický předpis. Tolik Božích dětí trpí, protože neposlouchají to, co bylo původně dáno jako předpis. Svůj Absolut budete mít teprve tehdy, až budete zakotveni ve Slově Božím. Ono nemůže selhat, ono vám nedá náboženský život, nýbrž život, jenž má za střed Krista. Tak mnozí z nás nemají Krista za střed svého života.

Jestliže se Kristus stal středobodem vašeho života, můžete konat věci, které byste bez Něho nemohli činit. Způsobuje to, že jednáte jinak. Nemíním, že se budete vydávat za něco jiného, míním tím, že budete jednat pod vedením Ducha Svatého. Bude to realita. Je to pravé. Jestliže uvidíte někoho, že něco předstírá, budete vědět, že přinášejí jen něco na odiv. Pokoušejí se to pravé jen napodobit.

Vidíte-li padělanou dolarovou bankovku, potom vidíte, že byla kopírována podle pravé. Vidíte-li něco napodobeného, ihned víte, že to může být jen stín pravého. Bylo to jen podle pravého okopírováno.

Způsobuje to, že konáte věci, které byste obvykle nečinili. Ó, je to něco mohutného. Máte jistotu, jste si tím zcela jisti a máte tento Absolut. Neřídíte se podle zážitku někoho jiného. To je ten důvod, proč se to s křesťany tak stalo, jako s dětmi ve škole, které odkoukají a opisují jeden od druhého. Jestliže ten jeden nesprávně spočítal, mají všichni ostatní, kteří opisovali, rovněž špatný výsledek. Ó, nic nekopírujte, nýbrž setkejte se s Ním sami!

Včera jsem mluvil se synem svého starého přítele, Jima Poola, s nímž jsem vyrostl a chodili jsme spolu do školy. Je to správný hoch. Modlíme se vytrvale, aby jeho otec zažil Krista, a stal se pravým věřícím. Mluvili jsme o tom, jak jsme prožili Boha v lese, v přírodě. Tam Jej můžete nalézt, neboť On je Stvořitel a je ve Svém stvoření.

Vzpomínám si ještě, jak Jim a já jsme šli spolu na hon. Jeli jsme se svými koly kolem hřbitova, když bylo již tma (měli jsme přirozeně obrovský strach) nechtěli jsme se však vzdát svého lovu. On čítal s oblibou historiky o honech a léčkách na zvěř. Seděl jsem tu a přemýšlel, že to bylo mým vroucím přáním mít vlastní boudu na horách a moci chodit na lov. V té době byli jsme asi 14 let staří.

Když Jim předčítal, řekl jsem mu, „To prožil někdo jiný. Rád bych to prožil sám. Chtěl bych učinit tu zkušenost.“ Když jsem přišel ke Kristu, nemohl jsem se odvolávat na zkušenost někoho jiného, nýbrž musil jsem to sám prožít.

Jako mladík jsem čítal historiky z divokého Západu a měl jsem touhu prožít totéž a ztotožnit se s těmi hrdiny. Jednoho dne však jsem vzal z milosti jednu skutečnou knihu, Bibli. Od té doby je to můj zpěv a touha být jako Ježíš. Již zde na zemi je má žádost, abych byl jako On. Nechtěl bych být biskupem nebo něčím jiným velkým v církvi, ani pa-pežem nebo knězem. Chtěl bych být jako Ježíš.

Při čtení Jeho Slova se něco děje. Jste proměňováni. Je to váš Absolut. Ve vašem srdci je touha být jako On.

Absolut je pro křesťana to, co je kotva pro loď. Ano, tento Absolut musíte mít. Jestliže se Kristus stal vaším Absolutem, jste zakotveni. Je-li moře bouřlivé a lodi hrozí potopení, zůstává vám naděje, že spustíte kotvu. Jestliže je potom loď ještě i zmitána, pak ji kotva pevně drží. Víte, že máme píseň „Moje kotva je pevná“.

Když šel jeden muž kolem chlapce, který právě pouštěl draka, zeptal se ho, co dělá. Odpověděl: „Nechávám stoupat svého draka.“ Zeptal se: „Co to držíš ve své ruce?“ Odpověděl: „Šňůru.“ Nato se zeptal: „Kde je ten drak? Já ho nevidím. Jak to víš, zda tvůj drak vystoupil.“ Nato on odpověděl: „Cítím to podle tahu šňůry.“ Na konci té šňůry byl ten absolut. Byl si tím jist, neboť ten drak byl jeho absolut! Přesto, že ten starý muž jej nemohl vidět, ten chlapec držel šňůru pevně v rukách.

Tak je to s člověkem, který byl znovuzrozen z Ducha Svatého. Uchopil něco, co je zakotveno na onom světě. Bouře jím nezmitají. On ví, že vše bude dobré, neboť je zakotven. Každý z nás se nachází v malé loďce, která se plaví na vlnách života.

Jak řekl básník:

*„Život není prázdný sen,
duše, jež tu dříme, není mrtvá.
Věci nejsou tak, jak se zdají být,
život je skutečnost! Život je vážný!
Hrob není cílem konečným;
co z země jest, musí se zemí stát,
to netýká se duše však.“*

Shledávám to tak výstižné.

Vyjeli jsme se svou lodí. Kristus je s námi a přikazuje bouřím času. Když bouře zuří a hází nás sem a tam, jsme tak rádi, že jsme kotvu, jež trvá navěky, zakotvili v onom světě. Ani smrt nás nemůže odtrhnout. Jste zakotveni na Absolutu. Kristus je naše kotva. Co je ON? On je Slovo. „*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha, a Bůh byl to Slovo a Slovo to se stalo tělem a bydlilo mezi námi.*“

Jestliže víme, že naše konání souhlasí přesně se Slovem, a že naše učení je dokonale podle Slova, nic nepřidávající ani neubírající, jen to Slovo, spatřujeme tytéž výsledky, jako při těch, kteří byli zakotveni ve Slovu. Jestliže je to v našem životě zjeveno, je naše kotva

upevněna. Kristův život, jaký byl v Kristu, se zrodil ve vás, neboť Bůh byl v Kristu a smířil svět se sebou samým. Vidíte, že Bůh sám bdí ve vás nad Svým Slovem. Děje se to stejné, co činil Ježíš, neboť je to Jeho život ve vás.

Ježíš řekl: „*Kdo věří ve Mne* (nikoliv kdo předstírá, že věří, nýbrž kdo ve Mne věří), *bude konat ty skutky, které jsem Já činil.*“ Proč? Jsme zakotveni v téže Skále.

Co je ta Skála? Vždycky Slovo. V něm jste zakotveni. Je pro vás tím, co severka (polárka) pro ty, kteří jsou ztraceni na moři. Vy víte, že je mnoho hvězd, avšak ta jediná pravá hvězda, která se nepohybuje, je severka, neboť se nachází uprostřed. Lhostejno, kde byste byli, severka je vždycky na stejném místě.

Hleďte, ty nespočetné hvězdy mají svoji dráhu. Každý námořník však a rovněž ti, kteří jdou do lesů na hony, řídí se podle severky. Ona je pro vás jako kompas. Hleďte, váš kompas neukazuje k Marsu nebo Jupiteru, nýbrž vždycky k severu. To by byl v tom případě váš Absolut.

Dejte pozor na váš Absolut. Cítím se velmi dobře, a rád bych nyní něco řekl. Tak jako pravý kompas pokaždé ukazuje k severu, tak budou všichni ti, kteří mají Ducha Svatého, vedeni jen ke Slovu. Nikdy nejsou odkázáni na nějakou denominaci, na nějaké vyznání víry nebo něco jiného. Vždycky jsou vedeni přímo ke Slovu.

Hleďte, je něco, co v člověku pulsuje. Spatříte-li Jitřenku, Ježíše Krista, to Slovo, Duch Svatý, který je ve vás, vás nenechá, abyste se uchýlili vpravo nebo vlevo. On je tím Jediným, který vás může vésti. On přišel, aby vzal Boží věci, ukázal nám je a zjevil. Neboť Ježíš řekl: „*On vezme z Mého a vám to bude zvěstovat.*“ Zjeví vám dokonce i budoucí věci. Věci jsou nám ukazovány dříve, než se stanou. On vezme to, co jsem řekl, a ukáže vám to a zjeví vám věci budoucí. Prožíváme to, že ukazuje věci a že bere z Božího a zjevuje nám to, co Ježíš řekl. Jinými slovy, objasňuje nám všechny věci, takže jste si toho vědomi, neboť je vám ukazován směr udávající Hvězdu, kterou je pro každého věřícího Boží Slovo. Co je v protikladu ke Slovu, nechte nepovšimnuto.

Hleďte, dovolte, abych vám něco řekl. Poslouchejte dobře: Bible obsahuje úplné božské zjevení Boží vůle a opětného příchodu Krista a všechno ostatní je v této knize úplně obsaženo. Jestliže vás něco odtahuje, tedy to odhodte stranou, neboť to není ten pravý kompas, nýbrž jen ustanovení nějaké organizace. I když je máte zarámované

a pověšené ve vašem domě. Lidé, nalezněte kompas, který vám ukazuje cestu zpět ke Slovu. Amen!

Vy víte, když pak Pavel učinil svoji zkušenost, odešel do Arabie a zůstal tam tři roky a prozkoumal Písmo. Gloria! Musel mít jistotu. Bylo mu ukázáno, neboť Duch Svätý mu vnuknul Slovo za Slovem; tam napsal dopis Židům. Byl vystrojen, neboť měl Ducha Svätého za svůj kompas, který mu ukazoval správný směr.

Jestliže vás něco odtahuje od Božího Slova, zřekněte se toho, neboť Duch Svätý bude vždy ukazovat jen k Svému Slovu, neboť Duch Svätý přišel, aby Slovo zjevil a potvrdil Boží zaslíbení. To nemůže žádné ustanovení, žádná organizace nebo nějaká jiná moc, dokáže to jen Duch Svätý skrze Slovo. On je ten zárodek (klíček).

Vezměte si například zrno pšenice. Může být sebekrásnější, zůstává však mrtvé. Teprve až zárodek (klíček), vzejde, zrodí mnoho pšeničných zrn. Kristus je ten život, ten Absolut. Kdyby pšeničné zrno nemělo tento klíček, tento Absolut v sobě, nevzešlo by. Kdyby pšeničné zrno tento Absolut nemělo, pak by nemohlo žít, neboť by v něm nebylo nic, co by způsobilo život. Máme-li tento Absolut, můžeme se podívat kritikům do tváře a říci: „My budeme vzkříšeni, neboť máme tento Absolut. Zárodek je v nás. Budeme vzkříšeni.“ Ježíš řekl: „*Zůstanete-li ve Mně a Moje Slova zůstanou-li ve vás, pak můžete prosit zač chcete, a stane se vám.*“ To je Absolut. Jste-li však vázání na ustanovení, pak to nejde. Nemůžete míchat olej s vodou. Můžete všemi způsoby zkoušet míchat, nepůjde to, neboť to jsou dvě rozdílné chemické součásti. Také nemůžete míchat ustanovení s Biblií, neboť jsou v protikladu k Biblii. Nemůžete také míchat denominace s těmi, kteří se přijatým spasením zrodili k svobodě. Neboť Bůh se zabývá jen těmi Svými.

Musím to nyní říci. Bůh Svůj program nemění. On jej nemůže měnit, jelikož je nekonečný. Jsem si vědom toho, že to bude slyšet mnoho lidí. Bůh Svůj program nemůže změnit. On nemůže něco učinit a potom to změnit a říci, že jednal nesprávně.

Bůh se nezabývá lidskými skupinami, Bůh se zabývá jednotlivcem, neboť každý má jiné představy a je rozdílný svojí povahou. Bůh vybírá jednotlivce a přetváří jej. Bere ho z jeho vlastního bytí, až jej přetvoří ve svoji povahu. Teprve potom jej může Bůh upotřebit. Projdeme všechna časová období. Bůh měl jednoho Noema, jednoho Mojžíše, proroky, nikdy však ne dva ve stejnou dobu a pro stejný účel. Byl to vždy jeden prorok, který vystoupil obzvláštním způsobem. Jestliže

tedy někdo řekne, že to, o čem rozhodne většina, zaručuje v sobě jistotu, pak musím odvětit, jak jsem zde před nedávnem kázal o Achabovi a Jozafatovi. Chtěli vytáhnout do Rámot v Galád, aby tu zemi dobyli zpět. Fundamentálně měli pravdu. Ta země patřila jim. Nyní ji však měli Syrští a byli z ní živi. Bylo to jejich, Bohem jim dané vlastnictví. V zásadě bylo jasné, aby tam táhli a tu zemi zabrali.

Jozafat, jenž byl dobrým člověkem, řekl: „Neměli bychom se dříve zeptat Pána?“ Ovšem, Achab, ten odpadlík, řekl: „Samozřejmě, i já jsem na to měl pamatovat, neboť zde nám čtyři sta hebrejských proroků. Živím je a pečuji o ně, jsou těmi nejlepšími v celé zemi. Zavoláme je.“ Oni jednohlasně řekli: „Vytáhni, Pán je s tebou.“ V zásadě byli v právu, neměli však Absolut. Když Jozafat řekl: „Není tu ještě jeden, prostřednictvím něhož bychom se mohli Pána zeptat?“, Achab odpověděl: „Ano, je zde ještě jeden, nemám jej však rád, neboť mi neprorokuje nikdy nic dobrého.“ Jak mohl prorokovat dobré, když Slovo oznamovalo něco jiného, totiž skrze Eliáše, který žil před ním a řekl Achabovi: „Psi budou lízat tvoji krev.“ (1. Král. 21:19) Jak mohl jako potvrzený prorok oznámit něco jiného než jen vůli Boží, i to, že psi budou žrát tělo Jezábely (1. Král. 21:23), a že její mrtvola bude ležet na poli Jezreel jako hnůj, takže lidé nebudou již moci říkat: „Zde leží Jezábel.“ (2. Král. 9:37) Jak by mohl někdo vyslovit požehnání o člověku, když naň bylo uvaleno takové prokletí. Totéž platí pro dnešní dobu. Jak by mohl někdo žehnat věcem, které stále více vzdalují lidi od Boha. Zbývá jen jedno, co můžete udělat. I kdybyste tu měli zůstat sami, odvráťte se ve Jménu Pána ode všeho, co stojí pod prokletím a zůstaňte jedině se Slovem Božím, které je vaším Absolutem. Mohli byste namítnout: „Bratře Branhame, těmito poznámkami způsobuješ, že tě lidé nenávidí.“ Bůh mě však miluje, to je můj Absolut. Nespolehejte se na lidi, nýbrž jedině na Slovo, na to, čemu Bůh požehnal.

Jak věděl Micheáš, že měl pravdu? Vyčkával, až dostal vidění. (2. Par. 18). I ti ostatní mohli mít nějaké vidění, ale to nesouhlasilo se Slovem. Dnes je to rovněž tak. Micheáš srovnával svoje vidění se Slovem. Zjistil, že souhlasilo se Slovem. I dnes, stojí-li nějaké vidění v protikladu ke Slovu, nemějte s tím nic společného, neboť je to převrácený Absolut. Micheášův Absolut přesně souhlasil se Slovem, proto vystoupil a svěřoval jej. Tu mu dal Sedechiáš políček a řekl: „Kterou cestou se ode mne vzdálil Duch Páně?“ Micheáš odpověděl: „Dozvíš se to v onom dni až půjdeš z jednoho pokoje do druhého, aby ses skryl.“ (2. Par. 18:23-24) Achab rozkázal: „Zajměte Micheáše a dejte jej do vězení,

až se v pokoji navrátím.“ O Micheáši, co se potom s tebou stane? Až on se vrátí, useknou ti hlavu. Micheáš tu stál, právě tak statečný jako Štěpán. Amen! Ochotný trpět, jako můj Pán, který šel na kříž. Tak šel Daniel do jámy lvové, nebo Sidrach, Mízach a Abdenago do peci ohnivé. Absolut! Micheáš tu stál a řekl: Jestliže ty se vrátíš, pak nemluvil ze mne Pán. Potom můžeš moji hlavu useknout. On měl Absolut. Věděl, že byl viděním – tak jako kompasem – veden správným směrem. Ano jeho kotva byla pevná. Opřel se o Slovo. Jedině o Ně.

Budte jisti a mějte ve vašem životě Absolut.

Byla doba, kdy se pravidla slušného chování, která sestavila Emily Postová, těšila všeobecné pozornosti, a stala se téměř celému národu absoluten. Předepsala, kterou rukou má být používán nůž a vidlička. Kdo to dělal jinak, byl převrácený.

Byla doba, kdy byl absolutem pro Německo Adolf Hitler. Řekl-li „Pozor“, tedy stálo všechno v pozoru. Poručil-li, aby se skákalo, pak se skákalo. Když poručil, aby se zabíjelo, bylo zabíjeno. Miliony Židů na jeho rozkaz zahynulo. Vidíte, co bylo s takovým druhem absolutu způsobeno. Bylo to ovládnutí mocí, bylo to však v protikladu k Božímu Slovu.

Jak víte, že je to v protikladu ke Slovu? Nebyl to Balám, který se díval dolů na Izraelity, aby je proklel? Řekl: „Nelze spatřit žádné zlo v Jákobovi. Požehnání a spravedliví jsou v svých stanech. Kdo by požehnání dával tobě, požehnaný bude, a kdo by zlořečil, bude zlořečený.“

Proč to Hitler neviděl? Proč to němečtí křesťané nepoznali? Bylo to přece dokonale v protikladu ke Slovu Božímu. Již přísloví říká: „Bůh učinil člověka, člověk učinil otroky.“ Jeden se pokouší panovat nad druhým. My však máme jen jednoho panovníka, a to je Bůh. V oné době byl Hitler absolutem Německa, pohleďte však na ně nyní. Povšimněte si, co se stalo! Byl to převrácený absolut. Proč? Protože stál v protikladu ke Slovu. Vidíte, jakou hanbu to mělo za následek.

Je-li váš absolut v nějaké organizaci, v nějakém citovém prožitku nebo v něčem jiném než v osobě Ježíše Krista, zažijete ještě horší potupu a hanbu. Vaším Absolutem musí být Kristus, neboť On je tím jediným centrálním místem zakotvení lidského života. Kristus je Slovo. Ne vaše církev (sbor), ne vaše slovo, nýbrž Slovo. Na tomto Absolutu založil On Svoji Církev. Na Kristu, na tom Slovu.

Byla doba, kdy Mussolini byl absolutem v Itálii. Vidíte, jakým způsobem chtěl Řím pozdvihnout. Pokusil se postavit Řím na sobě samém, jakožto absolutu. Povídá se, že jeho šofér pro něho přijel jednou o minutu dříve. Proto jej zastřelil, řka: „Nepožadoval jsem od tebe, abys tu byl minutu před devátou hodinou, nýbrž v devět hodin.“ Vidíte, jaký absolut se pokusil udělat sám ze sebe; hleďte však, co se stalo. Mnozí z vás starších, Roy Slaughter a jiní, kteří jsou přítomni, si vzpomenete, jak jsem vám tehdá vyprávěl o těch proroctvích. Jednoho dne, když jsme měli shromáždění ještě v té druhé budově, řekl jsem mezi jiným, že Mussolini skončí hanebně. Řekl jsem: Jeho první invaze bude namířena proti Habeši, a Habeš podlehne. On však dojde takového konce, že mu nikdo nepomůže a bude v hanbě pochován! Tak se to s ním stalo. Řekl jsem: „Povstanou tři „ismy“, nacismus, fašismus a komunismus. Tyto „ismy“ vzniknou, potom ale v komunismu zaniknou. Dejte pozor! Komunismus spálí Řím. Hleďte, je to nástroj v ruce Boží. Přirozeně, oni jsou proti Bohu, jsou však hotovi provést Boží plán, aniž by to věděli. Použije jich pouze jako loutky. Jako nástroje ve Svě ruce, jako Nabuchodonozora a mnoho jiných.“

Byla doba, v níž byl faraó absoluten v Egyptě. Podívejte se však, zda z toho něco zbylo. To vše selže, je toho nesprávně použito a je to tudíž odsouzeno k ztroskotání. Byly to lidmi udělané absoluty. Nemůžete se spolehnout na nějaký lidmi udělaný absolut. Lhostejno, zda je to nějaký president, diktátor, král, církev, organizace, nebo nějaká věrouka. Všechny tyto věci zajdou, tak jako všechny absoluty tohoto druhu v předchozích věkách. Podívejte se na ty, kteří důvěřovali diktátorům – co se stalo s těmi, kteří složili své naděje na takový druh absolutu? Nic z toho nezůstalo.

Nyní se chceme obrátit k těm, kteří svoji naději složili v Bibli, v Slovo Boží a pevně se Ho přidrželi jako svého Absolutu. Pohleďte, kde jsou nyní.

Pavel popisuje několik takových hrdinů v epištole k Židům, kapitola 11. Co činili? Vírou dobývali království, konali spravedlnost, dosáhli zaslíbení. Potulovali se v ovčích a kozlečích kožích. Svět jich nebyl hoden. Čekají v nádheře na slavné vzkříšení. Mnozí z nich neprožili tak velké divy, obětovali však svá těla vzhledem ke vzkříšení. Obětovali svůj život. Nebyli o něj starostliví. Byli ochotni se obětovat, jen aby dosáhli prvního vzkříšení.

Pojednáváme o pojmu „absolut“. Vy víte, že náš Nejvyšší soud je takový absolut. Je konečný a ukončuje každý spor v tomto národě. Rozhodnutí, které je tímto soudem vyneseno, je takovým absolutem. Víím, že se nám to ne vždy líbí a přesto je to absolut. Co by bylo, kdybychom jej neměli. Určitě je to absolut, neboť náš národ je tím vázán. Jestliže náš Nejvyšší soud vynese konečné rozhodnutí, zůstává to tak. Kam byste se chtěli potom obrátit? Musíte takové rozhodnutí uposlechnout. Jste tak povinni učinit. To je konečné.

Můžete protestovat proti rozsudku místního soudu, avšak nikoliv proti rozsudku Nejvyššího soudu. I když nejsme s každým rozhodnutím srozumění, nemůžeme se mu vyhnout. Je to absolut národa. Co by bylo, kdybychom jej neměli. Potřebujeme nějaký absolut. Každý jednotlivec jej musí mít. Vy jej máte. Pokouším se vám pouze vyložit, co v sobě takový absolut skrývá. Nejvyšší soud nějakého národa je absolutem toho národa. Tak je každému sporu učiněn konec. Tím je každý případ vyřízen. Co je tam řečeno, to platí.

Při hře míčem je absolutem rozhodčí. I když jsou hráči různého mínění a dostanou se do sporu. Rozhodčí vyslovuje konečné slovo. Pomyslete jen, kdyby nebylo rozhodčího při hře míčem. Dovedete si představit, co by to bylo za hru? Byla by to jen hádka a svár. I tam je absolut nutný. Jestli se vám to líbí nebo ne. Jeho slovo je konečné, on je ten absolut.

Rád bych mluvil ještě o jiném absolutu. Jestliže uvidíte na semaforu červené světlo, pak víte, že to znamená „Stůj“. Jedete-li přesto dále, vystavujete se trestnímu řízení. Jestliže by toto město nemělo žádné semaforey, dovedete si představit, co by se zde dělo? I zde je ten absolut potřebný. Semafor je takovým absolutem pro účastníka provozu. Bez semaforů by vznikl dopravní chaos.

Právě tak je to s církvemi. Denominace se dostaly do zmatku a nejdou již vpřed. Zůstaly stát a hádají se navzájem.

Bible je světlo Boží. Je-li v ní řečeno „Jděte!“, tedy jdeme. Říká-li „Stůj“, zůstaneme stát. Na něm stojíme, na Slovu, ne na tom, co ta nebo ona skupina lidí říká.

Ježíš řekl: „*Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěří.*“ Řekl: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium celému stvoření.*“ Proto jdeme.

Vy víte, jak dobré je vzdělání, Ježíš jej však nikdy nepožadoval. Vy víte, jak dobré jsou budovy pro shromáždění, On to však nikdy

nežádal. Vážíme si toho, že církve a kostely staví nemocnice, On k tomu však nikdy nevybízel. Dal Církvi příkaz: „Kažte evangelium!“ Evangelium nespočívá toliko ve slovech, nýbrž v moci a zjevení Slova. Pavel trval na tom, aby moc evangelia byla zjevena, Co by se stalo, kdyby tomu tak bylo dnes! Žijeme v době, v níž máme ty nejlepší lékaře. Máme ta nejlepší léky, která byla kdy předepsána. To víte, vážíme si těchto mužů a modlíme se za ně. Činím to a doufám, že to i vy činíte. Přesto, že máme ty nejlepší lékaře, nejlepší medicínu a ty nejlepší nemocnice, je tu přece více nemocí, než kdy předtím. Je více nevíry než předtím. Kazatelé se sami zorganizovali a zřídili velké denominace. Všechno nasazují, aby získali členy do církve. Pokoušejí se verbovat pro různé semináře, i když ti dotyční Boha neznají a nezažili Ho.

Ó, co my v našich církvích potřebujeme, je někdo, kdo má tento Absolut. Co my v těch metodistických, baptistických, presbyteriánských a letničních církvích potřebujeme, je Absolut. Muže Božího, který tu stojí, pevně zakotvený ve Slově a v Kristu, aby se celá Církev dostala do správného stavu, každý úd aby chodil podle Slova a viděl Slovo zjevené. Neboť tato znamení budou v celém světě provázet ty, kteří uvěří. Říká se, že tato potvrzení přestala. Ježíš však řekl: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium celému stvoření*“. Ještě jsme neobsáhli celý svět. Na celém světě, mezi veškerým stvořením, mělo být splněno: „*Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěřili: V mém jménu budou dábly vymítat, jazyky novými mluvit a jestliže by brali do rukou hady neb něco jedovatého pili, nic jim to neuškodí. Jestliže ruce budou na nemocné ukládat, bude to s nimi lepší.*“

To je ten Absolut. Drží pevně, neboť to je Slovo. Správný směr je v něm ukázán. Tak to zůstane. To je to, co my potřebujeme.

Co však bylo uděláno? Zřídili instituce. Lidé byli zorganizováni jako členové. Jeden náboženský směr se hádá s druhým proto, že nevěří tak jako oni. Ti jedni vystavěli větší semináře a kostely než ti druzí, jiní postavili měkce čalouněné židle. Chtěli mít větší varhany a lépe oblečené lidi, chtěli mít starostu a vážené lidi v církvi. Co se však z toho stalo? Není všechno mrtvé a závislé na absolutu nějaké denominace?

Zemřu-li na své cestě životem, jest mým Absolutem Ježíš Kristus. Na tom je podepřena moje víra.

Doktor Davis mi řekl: „Billy, budeš-li takto kázat, budeš jednoho dne kázat k sloupům kape!“ Nato jsem odvětil: „Budu tedy Boží Slovo

kázat sloupům, neboť Bůh je s to z těchto sloupů vzbudit děti Abrahamovi. Boží Slovo je pravda.“ Řekl: „Myslíš, že ti budou lidé věřit?“ Odpověděl jsem: „To není mojí věcí. Mým úkolem je, abych stál věrně na Slovu.“ Nato řekl: „Domníváš se, že budeš moci čelit v teologii vyškolenému světu kázáním o Božím uzdravování?“ Odpověděl jsem: „Nejsem to já, kdo způsobuje Boží uzdravování. Je to Jeho zaslíbení. On je to, který mi dal ten příkaz.“

Ó, jak si na to vzpomínám, jak tam nad řekou, v níž jsem stál v červnu 1933, sestoupil dolů v tom velikém světle a řekl mi: „**Jako byl Jan Křtitel předelán prvním příchodem Krista, tak tě posílám s poselstvím pro svět před druhým příchodem Krista.**“ Po celém světě se rozešlo poselství a v posledních patnácti letech byl zapálen oheň probuzení téměř všude. Božská uzdravování se konala mezi národy. Moc a znovunavrácení byly očividné. Nyní, tak věřím, je všechno připraveno k dosažení konečného vrcholu, aby byla vzbuzena ta víra, která vytrhne Církev-Nevěstu do nádhery. Přípravy jsou konány těmito poselstvími. Jsme skutečně na konci časů. Hovořili jsme o tom, nyní to však na nás přišlo. Vezměte si to k srdci. Církev, a lidé, kteří k ní patří, musí mít svůj Absolut. Ostatní neberou celé Slovo. Říká se: „My baptisté věříme tak“, „My metodisté věříme tak“, „My presbyteriáni věříme tak“, „My letniční věříme tak.“ To je v pořádku, proč však nepřijímáte zbytek Slova?

„My baptisté věříme v křest ponořením.“ To je dobré, jak to však stojí se křtem Duchem Svatým? Jak je to s mluvením jazyky? Jak je to s dary uzdravování a prorokováním? „Ne, to nechceme. To bylo pro jiné časové období.“ Vy letniční říkáte: „Věříme, že důkazem obdržení je mluvení jazyky.“ Ovšem že mluvení jazyky je v pořádku, to však není ještě důkaz. Mnoho lidí mluví jazyky, dále se však nedostanou. Ďábel dovede napodobit každý dar, o němž Bible podává zprávu.

Pavel řekl: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, lásky však kdybych neměl ... a kdybych své tělo dal spálit, a svůj majetek rozdal chudým a víru měl, že bych hory přenášel, nebo kdybych prošel nějakým seminářem a byl vyučen ve veškerém poznání, přesto bych nebyl nic.“ Jedná se o Ježíše Krista. Přijměte Ho, Nemůžete Jej přijmout, aniž byste přijali Jeho Slovo. Nejdříve jest Slovo, pak se stane Slovo živým a zjevuje sebe sama.

Neřekl Ježíš: „*Nekonám-li skutky Otce Mého, pak Mi nevěřte*“? Bylo to Boží Slovo, které v tom bylo zjeveno. Bůh byl v Kristu, smířil

svět se Sebou a vyjádřil, kým ON byl. To bylo konečně platné. To byl ten věčný Absolut.

Vy řeknete: „Bratře Branhame, je to konečně platné? To bylo tehdy. Jak je to s tím dnes?“ Ježíš řekl: „*Kdo věří ve Mne, bude skutky, které jsem já činil, i on činiti.*“ Je to ten stejný Absolut.

Každý z nich má dnes svůj vlastní absolut. Je to jako za časů Soudců. Každý konal, co se mu zezdalo (Sd. 21:25). Tehdy měl každý své vlastní absolut. Tak je tomu i nyní, každý činí, co sám považuje za správné. Důvod, proč tomu tak bylo za dnů Soudců, spočíval v tom – bude vás to asi šokovat – protože neměli tehdy žádného proroka, k němuž by se stalo Slovo Páně. Tak činil každý to, co považoval za správné. Totéž se opakovalo v této době. Mezi denominacemi neexistuje žádný prorok, Bůh však jednoho zaslíbil, který má v posledních dnech vystoupit, aby obrátil srdce dětí k víře otců, k původním Letnicím. Vy víte, že to zaslíbil. Víím, že se budete odvolávat na Jana, o něm je ale psáno v Mat. 11:10: „*Tento je to, na něhož se odvolávají Písma; Viz, posílám Svého posla před Tebou...*“

To je Mal. 3:1, nikoliv Mal. 4:5. Jinak by bylo Slovo selhalo. Neboť stojí: „V té době celý svět shoří a z bezbožných zůstane popel.“ Bratří, nepleťte obě tato místa dohromady, nýbrž říkejte pouze přesně to, co je napsáno. On to zaslíbil pro ty poslední dny. Stane se to v našem středu.

Nezapomínejte, v době Soudců činil každý, co se mu zalíbilo, protože tu nebyl nikdo, jehož prostřednictvím by bylo Slovo obživeno. Neexistoval žádný prorok. Slovo Páně přichází vždycky k prorokům. Proto je lidé nenáviděli. Jen nepatrný počet jej miluje. Vždy tomu tak bylo.

Bůh Své předsevzetí nemění. Nemůže tak učinit, a být potom ještě Bohem. Jestliže Bůh něco řekne nebo koná, musí při tom vždycky zůstat. Jestliže vyvstanou těžkosti, musí po druhé právě tak pomoci, jako poprvé, jinak by byl v prvním případě jednal nesprávně. Kdo však chce obvinít Boha z toho, že jedná nesprávně? Kdo jste, že byste chtěli Boha obviňovat z nesprávného jednání? Ježíš řekl: „*Kdo z vás mne může obvinít z hříchu?*“

To je to, co řekl Ježíš: „Kdo z vás Mi může dokázat, že jsem nesplnil vše, co měl Mesiáš konat?“ Nikdo nemohl nic namítat. Mesiáš měl být prorokem. Dokázal, že Jím byl.

Od doby Malachiáše neměli již po několik set let žádného proroka. Nyní ale vystoupil On. Zdál se být lidem tajemný a byl kamenem

úrazu pro Církev. Tak to však bylo psáno: „*Vizte, pokládám na Sionu vyvolený kámen úhelný, drahocenný úhelný kámen, kdo se Naň spolehne, nebude nikdy zahanben.*“

Vystoupil. Písmo bylo naplněno. Ti, kteří Mu uvěřili, měli Absolut. Marta věřila, že Ježíš byl Synem Božím, který měl přijít na svět. I potom, když její bratr Lazar zemřel, měla tuto jistotu, že Ježíš potřebuje říci jen Slovo a Bůh to učiní. Lazar vyšel z hrobky. Amen! Ona jsi byla absolutně jistá. On řekl: „Kam jste jej položili?“ Odpověděla: „Pojď a viz. Stál tu v důsledku vidění, neboť On řekl v Jan. 5:9: „*Syn koná jen to, co Mu Otec ukáže.*“ V té době nebyl Ježíš v domě Lazara. Poslali k Němu, aby přišel a modlil se. Věděl, že Lazar zemře. Potom řekl: „Náš přítel Lazar jen spí.“ Nato řekli učedníci: „Bude to s ním tedy opět lepší.“ Načež odpověděl Ježíš zřetelnými slovy: „Lazar zemřel. Kvůli vám jsem rád, že jsem tam nebyl.“ Potom řekl: „Jdu tam abych jej probudil.“ Neřekl: „Jdu, abych viděl, co mohu udělat“, nýbrž jdu tam, abych jej probudil, neboť Otec Mu již ukázal, co mělo být učiněno.

Šel ke hrobu, stanul tu jako muž Bůh v těle, který mohl ke kameni říci: „Rozpusť se!“ a stalo by se tak. On však řekl přítomným: „Odvalte ten kámen.“ I vy musíte něco učinit. Oni kámen odvalili. Bylo jim špatně, neboť se již začal rozkládat. Jako bych Jej viděl, jak tu tak stojí, jak se Jeho postava napíná. (Podle biblického popisu neměl On žádnou postavu ani krásu, po níž by lidé toužili. Možná, že byl Jeho vlas již šedivý, ačkoliv byl teprve dobrých 30 let stár. Lidé řekli: „Nemáš ještě padesáti let a jak bys byl mohl vidět Abrahama?“ Privil: „*Dříve než byl Abraham, Já jsem.*“ (Jan 8:57)

David byl zvolen za krále ještě když byl velice mlád. Otec se domníval, že to bude jeden z ostatních synů, jemuž by náležela krásná koruna na hlavu. Jesse řekl: „Zde jest můj nejstarší syn.“ Samuel však odpověděl: „Jeho Bůh nevyvolil.“ Potom, když mu byli předvedeni všichni synové, zeptal se: „Není tu ještě jeden?“ „Ano,“ zněla odpověď, „Je ještě jeden, ale on nevypadá jako král. Vždyť je to jen malý jinoch, nevypadá ani vůbec dobře.“ Prosil, aby ho přivedli a jakmile předstoupil před proroka, sestoupil Duch Boží. Samuel vzal olej a vylil jej na jeho hlavu a řekl: „Jeho ustanovil Bůh králem.“

Když Ježíš stál u hrobu Lazara, věděl na základě vidění, že se tak stane. Poručil: „Odstraňte kámen.“ Lazar již zapáchal, neboť byl již čtvrtý den mrtvý, Ježíš řekl: „*Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve Mne, byť pak i umřel, živ bude.*“ Jmenujte mi nějakého člověka, který by

mohl vydat takové prohlášení. Dále řekl: „*Kdo žije a věří ve Mne, nezemře na věky. Věříš tomu?*“ Ona odpověděla: „Ano, Pane.“ Ačkoliv to vypadalo – vzhledem k tomu, že Ho již několikrát dala zavolat, aniž by byl přišel – jakoby se o ní nestaral. Ona však Mu odpověděla: „*Ano, Pane, věřím, že Ty jsi Kristus, ten Syn Boží, který měl přijít na svět.*“ Ježíš zvolal: „Lazare, pojď ven!“ A muž, který byl čtyři dny mrtev, vyšel. Kristus měl Absolut, měl vidění. Nebylo možné, aby selhal. Byl naprosto jistý. I Marta si byla naprosto jista. Chtěla pouze docílit, aby On poznal, co o Něm věřila, kým ON jest a že se jí dostalo toho, oč prosila.

Tady máte Absolut pevně zakotvený ve Slově. To to bylo. Každý člověk v této době jedná podle svého zdání, protože tu není proroka. Tak tomu bylo za časů Soudců.

Eliáš byl tím mužem Božím pro jeho dny. Ne jen nějaký inteligentní učitel Bible. On byl starým mužem, který procházel zemí. Kdyby dnes přišel k vašim dveřím, odehnali byste ho asi pryč. Téměř celý národ ho nenáviděl. Jezábel, i zbytek jej nenáviděli. Ona byla jako ta „první dáma Bílého domu“, podle níž se všechny ostatní ženy řídily. Achab byl hlavou, byl však ovládán jí.

Když Sunamitka mluvila s prorokem Elizeem a chtěla zažít Boží moc, řekla: „Poznávám, že je to svatý muž!“ Když její syn zemřel, pravila: „Osedlejte mi osla.“ A vydala se na cestu k němu na horu Karmel. Tak přišla k svému Absolutu, k svému místu zakotvení. Líbí se mi způsob, jak přišla.

Elizeus viděl, že Sunamitka byla zarmoucená, nevěděl však ještě, oč šlo. „Pán to přede mnou skryl, a ještě neukázal.“ Poručil svému sluhovi Gézi: „Běž jí naproti a vyptej se, co je její bolest.“ Zeptal se, zda se jí, jejímu muži a hochovi dobře daří. Vezměte si z ní příklad. Ona řekla: „Ano, všechno je v pořádku.“ Když ale přišla k muži Božímu, padla k jeho nohám a mluvila k němu. Gézi ji ale zdvihl. Ještě neměl pro ni žádný Absolut. Věděl, že to dítě dostala z milosti Boží podle vidění. Co měl nyní dělat? Vyhověl jejímu přání. Šel do místnosti toho domu, chodil sem a tam, až přišla na něho inspirace. Položil své tělo na tělo chlapce a zahřál jej. Potom se muž Boží opět zdvihl a chodil opět sem a tam. Ještě stále neměl Absolut. „Pane, co je to, co chceš, abych učinil?“ Bezpochyby měl potom vidění a spatřil, jak si ten malý hoch opět hraje a skáče přes švihadlo, atd. Pak se rozprostřel přes chlapce a položil svá ústa na jeho ústa, své oči na jeho oči a položil své ruce na jeho ruce. A dítě bylo mocí Boží probuzeno k životu (2. Král. 4:35). Co to

bylo? Absolut té ženy byl prorok. Absolut proroka byl Bůh. Vzhledem ke Slovu „*Já jsem vzkříšení a život*“ bylo dítě mocí Boží, mocí Stvořitele, vzkříšeno.

Důvod, proč lidé v minulých dobách jednali podle vlastního zdání, byl ten, protože neměli žádného proroka, k němuž by bylo přišlo Slovo Páně, v oněch dnech chybělo Slovo i proroci.

Toto jsem uviděl v den svého obrácení, vzhledem k době, v níž žijeme. Jsem tak šťasten, že Bůh mne uchopil dříve, než to mohla učinit nějaká církev. Kdybych se byl dostal do toho náboženského zmatku, možná, že bych byl zůstal nevěřícím. Říkají: „Pojďte k nám a staňte se členy, přineste doporučující dopisy a přijďte do našeho společenství.“ Myslím, že postačí, jestliže Kristus zapsal naše jména v Knize života Beránka. Jedině tam bych chtěl mít své jméno.

Moji předkové pocházejí z Irska a byli katolíci. Viděl jsem, jak to vše bylo zkažené. Potom jsem šel k jisté církvi zde ve městě. Řekli: My máme pravdu, to světlo a jsme na správné cestě, máme všechno.“ Potom jsem šel k jiné v New Albany. Tu mi řekli: „Ó, ti tam nevědí vůbec, o čem mluví.“ Katolíci řekli: „Vy všichni jste převrácení.“ Pomyslel jsem si: „Co nyní?!“ Můj přítel z dětství byl z německé luteránské rodiny. Zeptal jsem se ho, kam chodí do kostela. Šel jsem tam a zjistil, že i oni si činí nárok, že jsou na správné cestě. Šel jsem také k bratru Dale v baptistické církvi. Řekli: „Toto je ta správná cesta.“ Pomyslel jsem si: „Co je toto za zmatek? Nevím, kam se mám obrátit. Chtěl jsem však být s Bohem v pořádku, nevěděl jsem však, co se má udělat. Ještě jsem ani nevěděl, jak mám činit pokání. Pak jsem mu napsal dopis. Pomyslel jsem si: „V přírodě jsem Jej viděl a složil jsem dopis na Něho následovně:

Ctěný Pane; vím, že jsi touto stezkou prošel. Sedím zde a čekám na veverka. Víím, že Jsi kolem míjel. Víím, že Jsi zde. Rád bych s Tebou mluvil.

Myslil jsem si, nikdy jsem Jej neviděl, rád bych s Ním však mluvil. Nevím ale, jak to mám učinit. Šel jsem do kůlny a poklekl. Bylo mokro. Stálo tam opuštěné auto. Vzpomněl jsem si, že jsem viděl obraz, na kterém byly ruce složeny k modlitbě. Klekl jsem si a zeptal se sama sebe, co bych měl říci, jakým způsobem to mám učinit. Nevěděl jsem to. Věděl jsem, že musí existovat nějaká možnost, jak bych se Mu přiblížil. Řekl jsem: „Drahý Pane, je možné, abys přišel, neboť bych s Tebou rád mluvil, musím Ti říci, jak jsem špatný.“ Potom jsem se ztišil, abych

poslouchal, neboť lidé mi řekli, že Bůh k nim mluvil. Věděl jsem, že nemám pít, kouřit ani své tělo poskvřňovat. Neodpovídal mi. Myslíl jsem si, třeba musím své ruce jinak složit. Opět jsem řekl: „Drahý Pane, já prostě nevím, jak to mám udělat. Důvěřuji však, že mi pomůžeš.“

Kazatelé mi řekli, že se mám stát členem a vyznat Ježíše Krista jako Syna Božího a přijmout Ho. Ďáblové však věří rovněž a třesou se. Tedy jsem si řekl: „Musím zažít něco zcela určitého.“

Četl jsem, že Petr a Jan šly kolem dveří chrámových, kde seděl muž, jenž byl od narození mrzákem, a řekli: „*Zlata a stříbra nemáme, co však máme, to ti dáme.*“ Věděl jsem, že to nemám. „Nevěděl jsem, jak to mám udělat, a jak se mám modlit. Pozdvihl jsem své ruce a opět jsem je nechal klesnout. Přirozeně, že mi chtěl satan našeptat, že jsem čekal příliš dlouho. „Jsi již dvacet let starý. Nemá to žádnou cenu, že se o to ještě teď pokoušíš.“ Potom jsem prožil svůj zlom a začal plakat. Když jsem byl úplně rozbit, chtěl jsem opět s Bohem mluvit, a řekl jsem Mu: „I když ke mně nemluvíš Ty, mluvím já přesto k Tobě“, a řekl jsem: „Nejsem k ničemu, stydím se sám před sebou. Ó, Bože, já vím, že mě někde slyšíš, Ty mě slyšíš. Stydím se, že jsem Tě tak dlouho zanedbával.“

V té chvíli jsem vzhlédl, oblažující pocit přišel na mě. Světlo se pohnulo prostorem, utvořilo kříž a promluvil ke mě hlas, který jsem nikdy ve svém životě neslyšel. Pohlédl jsem na světlo, ustrnul jsem a bál jsem se. Nemohl jsem se pohnout. Díval jsem se na ně delší dobu a potom zmizelo. Řekl jsem: „Pane, Tvoji řeči nerozumím, kdybys tak jen mohl promluvit v mé řeči. Jestliže jsi mi odpustil, pak budu vědět, že jsem byl skrze kříž smířen a že moje hříchy tam byly odpykány. Jestliže jsi mi odpustil, pak se ještě jednou vrať, a mluv ve Svě řeči, pak to podle toho poznám, i když nebudeš mluvit v mojí řeči. Dej, ať se to ještě jednou stane.“ A stalo se to po druhé. Ó, jaká dobrota. Tam jsem obdržel svůj Absolut. Amen. Ano, cítil jsem, že bylo z mých ramen snáto těžké břímě.

Když jsem to místo opouštěl, bylo mi, jako bych se ani nedotýkal země. Moje matka řekla: Billy, ty jsi nervózní“. Řekl jsem: „Ne, maminko, ještě si nedovedu vysvětlit, co se stalo. Nepříliš daleko vzdálená byla železniční trať, po níž jsem potom seběhl, přičemž jsem poskakoval, jak jsem jen mohl. Nevěděl jsem, jak bych svůj prožitek vyjádřil. Ó, jásal jsem a radoval se. Co se stalo?

Moje duše byla zakotvena v přístavu pokoje. Tím to bylo vyřízeno. To byl můj Absolut.

Tam jsem našel realitu. Ne nějakou mystickou ideí, Mluvil jsem k tomu Muži. Mluvil jsem s tímž Mužem, který mi řekl, že nemám pít, kouřit nebo své tělo poskvřnovat s ženami, atd. Mluvil dále: „**Až budeš starší, bude ti vykonat nějaké dílo.**“ Dostal jsem spojení k Němu, ne k nějaké církvi. On to byl, s Nímž jsem vešel v kontakt.

To je ono, bratří. Jestliže někdo přijde ke Kristu, pak nepotřebuje slovo nějakého kazatele, nýbrž Jeho Slovo. Vy nemůžete přijímat to nebo ono, musíte mít váš Absolut, a být zakotveni, znovuzrozeni a naplnění Duchem Svatým. Potom zažijete, že Bible bude ve vašem životě zjevena v pokoře a skrze lásku. To je váš Absolut.

Ve Slovu čteme, že On je to Slovo. Německo-luterská církev říká: „To je správná cesta,“ Metodisté, baptisté a katolíci si totéž nárokují pro sebe. Ale já čtu ve Slově, tam, kde On řekl: „*Na té skále vzdělám Církev Svou a brány pekelné ji nepřemohou.*“ Katolíci říkají, že Petr je touto skálou, na níž On postavil Církev. Ne! Nikdy! Kdyby tomu tak bylo, byla by hned opět padla. Oni staví na člověku. Co On však učinil? Protestanti říkají, že ji postavil na Sobě samém. On nepostavil Církev výlučně jen na Sobě. Co učinil? On se zeptal Svých učedníků: „*Co říkají lidé, kým jest Syn člověka?*“ Několik jich řeklo: „Eliáš, Mojžíš, atd. Potom se zeptal: „*Co ale říkáte vy?*“ Petr odpověděl:

„Ty jsi Kristus, ten Syn Živého Boha.“

Povšimněte si nyní následujících slov: „*Blahoslavený jsi Simone, synu Jonášův, neboť tělo a krev ti to nezjevilo, ale Můj Otec v nebesích ... a na této skále...*“ – duchovního zjevení Slova vybuduji Svoji Církev, a brány pekla ji nepřemohou.

Myslil jsem si: „Pane, to je ono.“ Zjevení, kapitola 22:18-19:

Dále jsem četl v knize

„Osvědčujit pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této.“

Řekl jsem: „Pane, Tvoje. Slovo je vše, co potřebuji, věřím v něj. V tom zážitku tehdy zjevil se mi Kristus v kříži. Každé Slovo, které mi

kdy řekl, bylo vždycky dokonalé. Vezměte na jedné straně Bibli a na druhé straně pozorujte chod dějin a zjistíte, jak přesně to souhlasí.

Řekl jsem prostě: „Pane, přijmi mě,“ Když jsem Jej zažil, přijal jsem Krista. Duch Svatý vešel do mého srdce. To byl můj Absolut, ne já sám.

Byl jsem velice postižen v době, kdy jsem ztratil svoji ženu a dítě, svého otce, svého bratra a svoji švagrovou. I Billy ležel na smrtelné posteli. Když jsem šel k jejich hrobu, plakal jsem. Potkal mne tehdy pan Isler, senátor státu Indiana, který zde v té době hrál na hudební nástroj. zastavil se, přiběhl ke mně, obejmul mě a řekl: „Kam jdeš, Billy?“ Hekl jsem mu to. Zeptal se: „Co tam chceš dělat? Řekl jsem: „Tam si totiž sednu vedle hrobu a budu naslouchat vrkání holuba. Je mi, jako by ona ke mně mluvila,“ Řekl: Ó, Billy!“ Privil jsem: „Dělá mi tak dobře, když poslouchám šumění listí. Zdá se mi, jako by hrály pro mne,“ Pan Isler řekl: „Jaký druh hudby hrají?“ Řekl jsem: „Opěvují tu nádhernou zemi na oné straně.“ Nato řekl: „Billy, rád bych se tě na něco zeptal, čím je ti Kristus nyní?“ Čím je Kristus vám? – Řekl jsem: „Je to můj život, mé všecko. On je vše, co potřebuji, pane Islere. On je „tím konečným“ pro mne. On je to, v němž jsem našel svoji pevnost a oporu. Nic mě z toho nemůže vyrvatí.

Řekl: „Slyšel jsem tě kázat v jednom svobodném shromáždění, až to vypadalo, že jsi k smrti vyčerpán. Víím, že jsi použil večerních hodin k tomu, abys navštívil nemocné. Nyní, když ti On vzal tvoji ženu a dítě, sloužíš Mu stále ještě?“ Odpověděl jsem: „I kdyby mne zabil, chci Mu důvěřovat. Neboť moje kotva drží i v údolí smrti.“ Měl jsem Absolut a byl jsem pevně zakotvený v Jeho Slovu, a Jeho Slovo odolávalo. On je můj Absolut. Tehdy jsem pochopil, že všechny ostatní věci mohou zklamat, Kristus však nemůže nikdy zklamat. Jedni mají za svůj Absolut papeže, druzí biskupy a vyznání víry, další své představené.

Pavel viděl tento vývoj ve Sk. ap. 20, nenechal se tím však pohnout. Necht si mají svá ustanovení, nebo cokoliv chtějí, mnou to nijak nepohne, neboť moje duše je zakotvena v přístavu pokoje. Nic ze všech těchto věcí mnou nemůže hnout, neboť jsem upevněn na kotvě.

Pavel mohl říci: „Od té doby, co jsem se s Ním potkal, jsem v Ném zakotven. On mne proměnil a přivedl mne na správnou cestu.“ Vy víte, že i Pavel až do té doby náležel k organizaci, nyní ale měl svůj Absolut.

Poslyšte, chtěl bych vám něco říci. On měl svůj cíl (účel), když mne zachránili. On měl cíl, když zachránil vás. Jsem rozhodnut konat Jeho vůli a k Jeho Slovu nic nepřidávat ani neubírat. Jsem rozhodnut, jsem hotov sbor opustit, to víte. Jsem rozhodnut zůstat s evangeliem, s pomocí Boží.

Ó, jaká veliká jest Jeho milost! Miliony měly v hříchu, když mne zachránil. Kdo jsem já, že to učinil? S mojí záchranou měl nějaký účel. Jsem rozhodnut jej splnit. Lhostejno, zda se i můj konec přiblížil. Cokoliv by snad přišlo, zůstávám zakotven. Nikdy se to nemůže změnit.

Pan Isler mi v onom dni řekl: „Billy, přes ty všechny těžkosti jsi zachoval víru.“ Řekl jsem: „Víra zachovala mne.“ Hleďte, moje kotva držela pevně. To souhlasí. Ne já jsem pevně držel Jeho, nýbrž On držel pevně mne. Sám od sebe bych byl nevydržel, On mě ale drží. Jistě, že měl nějaký účel s mou záchranou. Miliony jich bylo v hříchu, když jsem k Němu přišel, On však zachránil mne, v tom měl nějaký cíl. Smrt Kristova byl Absolut a ukončil strach před smrtí.

Smrtí Kristovou byla tato otázka zodpovězena. Když byl boden ostnem smrti (jako žihadlem včely), pohltil smrt. Vy víte, že včela má žihadlo. Jestliže píchne dostatečně hluboko, zůstane žihadlo vpíchnuté. Je ze včely vytaženo. Smrt měla vždycky nějaké žihadlo. Smrt měla toto žihadlo až k onomu dni na Golgotě. Ježíš šel Svou cestou zkrvavený, přes skalní kamení vzhůru na Golgotu. Na Své cestě kříže zanechal krvavé stopy. Bili Jej, zeslaben stoupal na pahorek. On však měl Absolut. Věděl, kde stál, neboť Slovo Boží, Davidem vyslovené, znělo: „*Nedopustím, aby Jeho duše zůstala v pekle, ani aby Můj Svatý spatřil rozklad,*“ Věděl, že rozklad nastává po 72 hodinách. On řekl: „*Zbořte tento chrám, a Já jej vzkřísím ve třech dnech.*“ On měl Absolut. Za mnohého posměchu šel tou cestou nahoru. Bylo na Něho pliváno. Zastřeli Jeho obličej, tloukli Jej a říkali: „Jsi-li prorok, řekni nám tedy, kdo tě uhodil!“ Šel na kopec v hanbě a potupě, aby byl ukřižován. Vzali Mu oděv, přibili Jej neoděného před zástupem lidí na kříž. Pod římským panstvím odsoudili k potupnému trestu smrti Jej, Muže, který byl nevinný. Malý příběh o Marii Magdaléně vypráví, že tam běžela a volala: „Co učinil? Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé a přinášel zajatým osvobození. Čím se provinil?“ Jeden kněz ji tloukl v obličej, takže krvácela, a řekl: „Chcete poslouchat ji, nebo svého nejvyššího kněze?!“ Ó, tento denominační svět, na všem je prokletí.

Oni všichni stoupali dále na kopec. I On se tam vlekl. Ďábel odjakživa pochyboval o tom, že On byl tím, kým On byl. Řekl: „Jsi-li Synem Božím, tedy rci, aby z těchto kamenů byl chléb. Činíš si nárok, že konáš divy. Jsi-li Syn Boží, potom proměň tyto kameny v chléb.“ Tentýž starý ďábel žije dnes a říká: „Věříš-li na Boží uzdravování, zde je p. X. Y., mrzák, uzdrav jej.“ Nevíte, že je to tentýž starý ďábel? Ježíš řekl: „*Konám jen to, co Mi Otec ukáže.*“ (Jan 5:19) Hledte, On šel k rybníku Bethesda, kde leželo tolik ochrnutých, slepých a postižených každým druhem nemoci. Přišel k muži, který tu ležel již osmatřicet let nemocný a řekl mu: „*Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!*“ Pokaždé, když tento muž chtěl vstoupit do vody, vešel tam někdo před ním. Když Židé našli toho uzdraveného, předvolali jej k pohovoru a usilovali o život Ježíšův. On však odpověděl: „*Amen, amen, pravím vám, že Syn sám nemůže nic konat sám od sebe, nýbrž jen to, co vidí Svého Otce konati.*“

To byl Jeho Absolut. To je až dosud ještě Absolut.

Když jsem byl tehdy ve Finsku, viděl jsem toho malého chlapce ležet na ulici. Šel jsem kolem něho. Zemřel již před půl hodinou. Když jsem se chystal odejít, položil někdo na mne Svoje ruce. Obrátil jsem se a pomyslel: „Co to bylo?“ Rozhlédl jsem se ještě jednou. Pak mi přišla myšlenka: „Podívej se, co jsi napsal do své Bible.“ Tu stálo následující:

Stane se, že malý chlapec, přibližně 9 let starý, bude usmrčen automobilovým neštěstím. Bude tam stát řada jehličnatých stromů se skálami mezi tím. Auto bude ležet napříč silnicí. Bude mít na sobě podkolenky a bude mít krátce přistřižené vlasy. Jeho malé oči budou obráceny dovnitř a kosti jeho těla budou polámaný.

Nyní jsem se tam ještě jednou podíval a vzdychl: „Ó, Bože.“ Řekl jsem: „Zůstaňte všichni tiše stát.“ Starosta města byl při tom. Řekl jsem: „Jestliže tento chlapec od nyní za dvě minuty nebude stát na svých nohách, jsem falešným prorokem. Potom mě můžete vykázat z Finska. Jistě! Jestliže však se to s ním stane, pak dlužíte svůj život Kristu.“ Tiše tam stáli.

Modlil jsem se: „Nebeský Otče, za oceánem jsi mi před dvěma roky ukázal tohoto chlapce, který nyní zde leží.“ Bratr Moore a bratr Lindsay byli u toho. Všude, kde jsem se o tomto vidění zmínil, si to lidé zapsali do svých Bibli. V celé zemi byly tisíce lidí, kteří o tom věděli. Byl to Absolut.

Otec mi ukázal, co se stane. Když jsem tam stál, nebyl ve mně ani nejmenší pocit strachu, nýbrž absolutní jistota, že bude vzkříšen. Tam ve Finsku, kde jich každého večera přicházeli tisíce ke shromážděním, mě všichni ti lidé milovali. Viděli uzdravení, která se děla, zde však nyní ležel mrtvý hoch. V čem spočíval ten Absolut? Ve vidění. „Učinil jsem, co mi Otec nařídil.“

Ježíš řekl: „*Kdo věří ve Mne, bude konat skutky, které jsem konal já.*“ To je váš Absolut. Řekl jsem: „Smrti, ty ho nemůžeš déle držet, neboť Bůh mluvil; osvobod ho; pojď zpět do života!“ Tento malý chlapec se zdvihl a rozhlédl se. Všude lidé omdlávali. Tato událost byla sepsána a samým starostou města podepsána. Co to bylo? Absolut, Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a tentýž na věky. ON je tentýž Bůh, který vzkřísil v Naim mladíka, kterého nesli k hrobu. V oné době pochovávali mrtvé bez prodlení. Nenechávali je ležet až do příštího dne, nýbrž je pochovávali ihned. Ježíš Kristus je stále ještě ten stejný včera, dnes a na věky.

Vzpomínám si na příhodu v Mexiku, když zemřelo to malé dítě. Přibližně kolem deváté hodiny zjistil lékař smrt a večer o dvaadvacáté hodině se stal zázrak. Ta žena s dítětem se nedala ničím utěšit. Můj syn Billy ji chtěl zadržet, avšak bez úspěchu. Bylo tu asi tři sta pořadatelů, kteří ji chtěli zadržet. Večer předtím jeden slepý muž opět obdržel svůj zrak. Slyšela o tom. Potom jsem však řekl: „Bratře Moore, jdi tam ty a modli se za ni.“ Pršelo v proudech a lidé tam stáli od jitra. Když jsem dále mluvil, spatřil jsem ve vidění malé mexikánské dítě, které nemělo dosud žádné zuby, jak zde sedělo a smálo se na mne. Viděl jsem je přímo před sebou. Nato jsem řekl: „Okamžik, prosím, bratře Moore, nech tu ženu přijít sem.“ Ó, jaký to Absolut.

Když přišla dopředu, padla a zvolala: „Padre, Padre“, což znamená „Otče“. Řekl jsem: „Povstaň, prosím,“ Tlumočník ji to řekl a ona se zdvihla. Nato jsem řekl ve svojí modlitbě: „Nebeský Otče, stojím zde v tomto dešti ...“

Tato žena byla asi třiaadvacet let stará. Měla dlouhé, splývající vlasy. V jejích očích bylo možno číst očekávání. Potkala muže, který byl přibližně čtyřicet let slepý. Jeho oči byli na podiu otevřeny. Věděla, jestliže Bůh může otevřít slepé oči, mohl by uzdravit také její dítětko. Tam pod mokrou dekou leželo to malé tělíčko. Dlouho na tento okamžik očekávala. Bylo pozdě večer. (článek s obrázkem byl v časopisu „Obchodníků věřících v plné evangelium“). Nyní jsem řekl: „Nebeský Otče, nevím, co toto znamená. Jsem jen Tvým služebníkem, avšak viděl jsem

to dítě živé,“ Vložil jsem na ně své ruce ve Jménu Pána Ježíše, dítě začalo plakat. Matka dítě uchopila a začala křičet. I lidmi to hnulo. Ženy omdlely. Řekl jsem: „Ještě o tom nemluvte. Ať jde někdo nejdříve s tou matkou a dá si od lékaře ověřit, že to dítě skutečně zemřelo.“ Zemřelo na zápal plic. Toto lékařem podepsané potvrzení je v našem vlastnictví. Myslela si: „Co to bylo?“ Věřila, že může-li Bůh otevřít slepé oči, je také mocen křísit mrtvé. On je navždy Tentýž. Já jsem byl jist teprve, až když jsem měl vidění. Když jsem v něm to dítě viděl, byl to pro mne Absolut. Smrt musela svoji kořist vrátit. Syn Boží skončil. Osten smrti se hotovil ho bodnout. Posmívali se mu a říkali: „Ty že jsi prorok? Jak sis mohl nechat plivat do obličeje a vysmívat se, aniž bys nějak odporoval? To nemůže být Immanuel. To je jen obyčejný člověk.“ Hledte, co s Ním dělali ti opilí vojáci. Jeho obličej krvácel. Ďábel si řekl: „Nyní Jej dostanu.“ Včela smrti Jej začala obléhat, aby Jej píchla ostnem smrti. Avšak, bratři, když tento osten Immanuele bodl, byl vytržen a smrt ztratila svou moc.

Žádný div, že Pavel mohl později v tvář smrti říci: „*Smrti, kde je osten tvůj peklo, kde je vítězství tvé? Dík buď Bohu, který nám dal vítězství skrze Ježíše Krista, Pána našeho.*“ Smrt Kristova je Absolut pro každého člověka, který měl strach před smrtí. Ze srdce říkám „Amen“ ke každému Slovu v této knize. Proto vím, že Duch Svatý je kompas, který mne řídí. On je to, který mi dává vědět, že toto Slovo je pravda. Je to můj Absolut, můj slunka svit. Je to můj život, moje kotva. Přijdou-li těžkosti, je tou směr udávající Hvězdou. Jestliže již nevím, jak to dále půjde, je Duch Svatý mým kompasem, který mne přivádí k tomu správnému místu.

Denominace jsou jako ty ostatní hvězdy. Pohybují se tímto světem. Ostatní hvězdy se pohybují se světem, nikoli však severka (polárka). Svět se může klátit sem a tam, ona však zůstává stát. Severka je stálá, ostatní mění své místo. Můžete je vidět zde i tam. Tak je tomu i s denominačními církvemi. Kristus je však Absolut. On je ten, v Něhož můžete položit svou naději. Jestliže vás denominace zmátly, pohledte jednoduše k Němu. Duch Svatý je vaším kompasem. On navždy stojí věrně k Svému Slovu. Řekli mi, že tyto nadpřirozené věci se v takové moderní době nemohou státi. Myslil jsem si, kdyby nebylo Boha, mohli bychom si žít, jíst a pít a být veselí. Jestliže však existuje Bůh, tedy služte Jemu. Prožil jsem den, v němž On všechno dokonal. Dokonce vzkřísil mrtvé, jako tehdy, když putoval po zemi. Toto je potvrzeno ověřenými výpověďmi. Je to pravda. On je mým. Absolutem.

Učiňte Jej nyní vaším Absolutem. I v dobách mých těžkostí byl mým Absolutem.

Přátelé, nemohl bych vypovědět všechno, i kdybych dnem i nocí až po věčnost o tom mluvil. Nepokoušejte se tyto věci pochopit, neboť to nemůžete. Neexistuje nic, co by je zdůvodnilo. Říkáte: „Bratře Branhamo, jestliže to prožiješ...“ Nemohu jinak, než prostě věřit, neboť to nezávisí na mém úsilí. Prostě věřím. Není to náš běh nebo chtění, nýbrž Boží slitování. Ne ze skutků, nýbrž z milosti. Věřím z celého srdce. Jemu je přenecháno, aby vykonal zbytek. Věřte prostě, a podle toho jednejte.

Láska Boží bohatá a čistá, tak bez hranic mocná, na věčnosti tato láska bude písni svatých.

Je nemožné, aby někdo toto vše zdůvodnil svým rozumem nebo pochopil učením. Ztratili byste rozum. Nedokázali byste to. Vůbec se o to nepokoušejte. Bůh nemůže být zdůvodněn, ani nemůžete pochopit, co On koná. Prostě v Boha věříte. V tom spočívá to tajemství. Nepokoušejte se to pochopit, nýbrž v to věřte. Nemohu vám to v podrobnostech vysvětlit. Nemohu říci, jak se to stane. Věřím tomu a vím, že se to stane.

Jestliže malému dítěti něco slíbíte, ono tomu pak věří. Měli byste své slovo držet. Vy jste děti Boží. On drží Své Slovo. Prostě v něj věřte. Nedejte se rozrušit, nýbrž zůstaňte na něm státi. Bůh je již dříve potvrdil. On to musí i nyní učinit, Kdyby to neudělal, dá vám to vědět, proč to nemůže učinit. To je pravda, Nuže, zůstaňte na tom prostě státi.

Nevím, zda znáte píseň „Láska Boží“. Byla nalezena na stěně jednoho ústavu pro choromyslné.

*„I kdybychom: naplnili inkoustem celý oceán
a kdyby obloha byla celá z pergamenových blan
a kdyby každé stéblo slámy bylo perem
a každý obyvatel země povoláním písařem,
nebylo by možné vypsát Boží lásku,
neboť by to vysušilo moře do dna
a ještě by pergamen neobsáhl všechno,
byť by se prostíral od moře k nebi.“*

Pomyslete jen, přes dvě třetiny země sestává z vody a k tomu všechnen ten kyslík a vodík a všechna ta vlhkost ve vzduchu. Kdyby všechna vlhkost byla inkoustem a ty nespočetné biliony stébel pera a ty

biliony lidí, kteří na zemi žili, byli povoláním písaři, kdyby každý z nich se pokusil Boží lásku vylíčit, byl by oceán vysušen. Nebylo by dostatek místa písemně to vylíčit, i kdyby svitky pergamenu byly od věčnosti k věčnosti rozvinuty.

Nepokoušejte se to pochopit, nedokážete to, Ztratili byste své smysly, jestliže byste to chtěli učinit. Věřte tomu jen. Učiňte Jej svým Absolutem, Zůstávejte s tím v hlubokém míru a prožitku, na nějž nikdy nebudete moci zapomenouti. Buďte v tom zakotveni. Vaše kotva bude i v údolí stínu odolávat.

Skloníme své hlavy. Jak veliký Jsi! Jak veliký Jsi! Sklonili jsme nyní své hlavy. Byli jste zbožní, to je správné. Vážím si toho u každého z vás. Jsem si jist tím, že i Bůh na to hledí. Vy jste však tento absolutní prožitek ještě neučinili. To jisté Něco, abyste nejen předstírali, že věříte, abyste se to jen nedomnívali, nýbrž že On. vám skutečně odpověděl. Od té doby je váš život změněn a vy věříte v každé Slovo Boží a potvrzujete každé Boží zaslíbení slovem „Amen“. Pevně stojíte na tom Absolutu a myslíte na Jeho Slovo „*Nebe a země pomínou, ale Slova Má nepomínou.*“ Jestliže jste tam ještě nedošli, abyste mohli říci ke každému slovu „Amen“, protože to odporuje vašemu vyznání víry nebo vaší denominaci, pak musíte jako Mojžíš a všichni ti ostatní tento Absolut prožít. Jestliže byste to dnes chtěli prožít, potvrďte to zvednutím vašich rukou k Bohu. Bůh vám žehnej všem, v celé budově.

Milostivý Otče, já vím, že všichni odtud musíme odejít. Přejde doba, kdy tuto zemi opustíme. Nevíme, kdy to bude. Na tom také ani nezáleží. Až náš čas bude ukončen, chceme přijít nahoru. Naše úsilí, zatím co jsme zde, je to, abychom sloužili Tobě. Pavel byl na cestě do Damašku, aby pronásledoval církev, když jej Světlo zasáhlo. Tam prožil svůj Absolut, takže se dokonce mohl podívat smrti v tvář a říci: „*Díky Bohu, který nám daroval vítězství skrze Ježíše Krista, Pána našeho.*“

Pane, Ty ses stal naprostým Absolutem toho apoštola, Tys byl pro něho ten „Amen“ za každou větou, Tys byl vedoucí Hvězdou jeho života. Tys byl jeho Ukazatelem cesty, Tys byl pro něho tím Kompasem, Který jej provázel bouřemi, Tys byl to zjevení, Tys byl jeho Výhled, Tys byl jeho Nadějí a jeho Spásou. I v hodině smrti byls stále ještě jeho Absolutem.

Tys byl Absolut Danielův. Tys byl Absolut všech proroků. Uprostřed těch rozdílů mezi denominacemi a těch nouzí v jejich dnech,

vzdor farizeům a saduceům, existovali lidé, kteří Tě přijali jako svůj Absolut.

Pane, dnes jsou muži a ženy pohnuti soucitem, naplnění láskou a jsou srdce, která krvácejí a touží po opravdové zkušenosti, skrze níž by poznali Boha, Pane, oni chtějí jistotu; ten Absolut, Pane, možná, že ti lidé nevěděli, že existuje více, než jen přistoupit k nějaké církvi. Kéž by pochopili, že jsem se v upřímnosti pokoušel, abych jim řekl, že přistoupení k nějaké církvi, jako přistoupení do lóže, k metodistům, baptistům, katolíkům a letničím, nestačí. Oni musí být do církve narozeni a připojeni k tajemnému Tělu Kristovu. Tak se z nich stanou údy Jeho těla, vystrojené dary Ducha, aby Jeho velké Tělo vstoupilo mocí v činnost.

Ó, Bože, to bylo přání těch, kteří dnes ráno svoje ruce zdvihli. Zasad' mě, ó, Pane. Přijmi mne a přetvoř mne, Dej mi poznat mé místo a daruj mi Absolut mého života, Přivaž mne pevně k němu, ó, Pane, Požehnej jim. Uzdrav nemocné a trpící. Zachraň ztracené.

Pane, my víme že obvykle, bývají lidé voláni dopředu k oltáři. To se však stalo tradicí. Rovněž je dnes ráno všechno přeplněno, avšak Pane, Tys k nim mluvil, Oni zdvihli své ruce. Oni učinili rozhodnutí, chtěli by prožít něco skutečného. Přicházím se svou modlitbou kvůli nim. Dej to každému jednotlivci. Odpusť nám naše hříchy. Uzdrav naše nemoci. Dej nám to osvobození, které potřebujeme a buď s námi. Pane, přede všemi věcmi, ať od dnešního dne již nikdy nezapomeneme, že jsme závislí na Absolutu, naší Jitřence, na Kříži, na Kristu. Necht' vezme Duch Svatý to Slovo Boží a učiní je skutečně zjevným tím, že budou nemocni uzdraveni a ukázána vidění, mrtví vzkříšeni, že se stanou věci, které On zaslíbil. Ať tato církev a tito lidé, tato část těla Kristova, která je tu dnes shromážděna, žije jak to Ježíš řekl. Vy jste sůl země. Ať jsou slaní, aby jejich okolí bylo žíznivé. Sůl způsobuje žízeň a sůl uchovává, je-li použita. Ó, Bože, modlím se, abys to všechno těmto lidem dal, aby se stali získavateli duší. Žehnej našeho pastýře, bratra Neville, tohoto pokorného služebníka Páně, který koná svou povinnost jako úd těla Kristova, který v uctivé bázni se snaží uposlechnout vše, Co Ty mu řekneš. Požehnej starším, kteří v této temné době, kterou jsem procházel, stáli při mně.

Bud s církví, která byla se mnou a modlila se se mnou v dobách nouze. Pane, miluji je a přináším za ně nyní svoji modlitbu, aby k tobě vzhlíželi. Pane, ať nehledí na smrtelnou schránku nějakého služebníka.

Ať popatří k Tobě, který jsi vševědoucí, Pane, lhostejno, ať bychom kýmkoliv byli, jsme smrtelní. Nejedná se o posla, nýbrž o poselství. Dej to, Pane. Chtěli bychom ukazovat jedině na Ježíše Krista, toho Syna Božího. Způsob to, aby byl pro každého jednotlivce dnes skutečností, také i dětem, aby byl Absolutem pro celé shromáždění. Prosíme o to ve Jménu Ježíšově. Amen!

Chceme pozdvihnout své ruce k Němu a zpívat „Miluji Jej“. Kolik z vás jich cítí, že se stal vaším Absolutem? To On je to Slovo, věříte tomu? On je to Slovo. Duch Svatý to Slovo zúrodnil, aby se stalo ve vás světlem, a aby nastalo potvrzení Slova. Přijměte Slovo do vašich srdcí, a vpusťte dovnitř Ducha Svatého. Potom bude Slovo potvrzeno. Věřte! Buďte pokorní! Nežádejte si být velkým mužem. Buďte nepatrní, aby z vás Bůh mohl něco učinit. Kdo Jej miluje, řekni Amen! Víte přece, co to Slovo „Amen“ znamená, „Staniž se“. To je správné.

Chceme Mu provolat „Halleluja“. Víte, co to znamená? „Chvalte našeho Boha!“

Když jsem byl svého času v Německu, mluvil jsem jednoho dne před mnoha tisíci lidmi. Řekl jsem: „Je to zvláštní, že vy Němci mi nemůžete rozumět.“ Na své cestě jsem slyšel psa anglicky štékat. Řekl jsem, že se nezdá, že by měl nějaké těžkosti. Také jsem slyšel ptáka zpívat anglicky. Na ulici jsem potkal matku s děťátkem na své ruce. Děťátko plakalo anglicky. V čem to vězí u vás lidí. O, jen kdybyste se rozhlédli. On je všude. Jistě!

Všichni společně povstaňme a zvedněme své ruce, zavřeme oči a budeme zpívat. Milujete Jej všichni? Tedy řekněte Amen Vy víte, že to slovo „Halleluja“ je v každé řeči stejné. Toto slovo by se nám křesťanům mělo stát téměř pozdravem. Náš Bůh je hoden všech chval. Že ano? Jistě. On je můj Vykupitel. On je pro mne Ježíš Kristus, ten Syn Boží. On je pro mne naprosto Tentýž včera, dnes a Tentýž na věky. Je Jím také pro vás?

*